

Rabbin Floriane Chinsky -

Jéfté était un ignorant, un homme du commun, et à cause de cela il a détruit sa fille. Quand ? Quand il a mené bataille contre les enfants de Amon et a fait un vœu : « Et voilà que ce qui sortira... des portes de ma maison à ma rencontre... et je le ferai monter en offrande. »

A cet instant, le Spécial qui est abondance s'est mis en colère et a dit : « Si sortait de sa maison un chien ou un porc ou un chameau, il me l'offrirait en offrande ? » Il lui a invité sa fille.

« Et voilà quand il la vit... et il dit : ahhhh ma fille !... et j'ai dédommagé l'Eternel de ma bouche et je ne pourrai pas revenir sur cela. »

Et PinHas n'était-il pas là-bas ? PinHas a dit : « Je suis grand prêtre, fils de grand prêtre, vais-je m'humilier et aller chez cette personne simple ? » Et Jéfté a dit : « Moi, chef des tributs d'Israël, chef des officiers, je vais m'humilier et aller chez cette personne simple ? » Entre les deux a été détruite cette humiliée du monde. Et les deux sont redevables de ses sangs.

PinHas : l'inspiration divine est partie de lui ; Jéfté : il est mort par la chute de ses organes, en chaque lieu où il allait un de ses organes tombait de lui et on l'enterrait à cet endroit,

c'est ce qu'on dit : « Et Jéfté mourut... et il fut enterré dans les villes de Gilad. » « dans la ville de Gilad » n'est pas dit mais « dans les villes de Gilad ».

Quand Jéfté a voulu sacrifier sa fille elle pleurait devant lui et lui dit : « Mon père, mon père ! Je suis sortie vers toi dans la joie, et tu m'égorges ? Est-ce qu'il est écrit dans la Torah qu'Israël rapproche les vies de leurs enfants sur le dos de l'Autel ? » Il lui a dit : « Ma fille, j'ai fait le vœu ! »

Elle lui a dit : « Mais Jacob notre père a fait un vœu « et tout ce que tu me donneras j'en prélèverai la dîme pour toi. » et la transcendance qui est abondance lui a donné douze fils, il pourrait peut-être lui en sacrifier un ?

Et de plus, n'est-ce pas que quand Hana avait fait un vœu et dit « Et je le donnerai à l'Eternel tous les jours de sa vie. » Peut-être qu'elle, elle a sacrifié son fils au spécial, il est une bénédiction ? »

Toutes ces choses elle les a dites et il ne l'a pas écoutée, il est mondé et l'a égoragée devant la transcendance, qu'elle soit bénie.

Et l'inspiration divine cirait : « des vies humaine aurais-je demandé de sacrifier devant moi ? « Que je n'ai pas ordonné et pas mentionné et qui ne sont pas montées dans mon cœur. »

יפתח עם הארץ הנה, גרופית של שקמה הנה, ומפני כך אבד את בתו. אימתי?

בשעה שנלחם עם בני עמון ונדר: "והנה היוצא... מדלתי ביתי לקראתי... והעליתיהו עולה" (שופטים יא, לא).

באותה שעה פעם עליו הקדוש ברוך הוא, אמר: אלו יצא מביתו כלב או חזיר או גמל – יקריב לפני? – זמן לו בתו.

"ויהי כראותו אותה... ויאמר: אהה בתי... ואנכי פציתי פי אל ה' ולא אוכל לשוב" (שם, לה) – והלא פינחס הנה שם?

אלא פינחס אמר: אני, פהו גדול בן פהו גדול, אשפיל עצמי ואלף אצל עם הארץ?

ויפתח אמר: אני, ראש שבטי ישראל, ראש הקצינים, אשפיל עצמי ואלף אצל הדיוט?

מבין שניהם אבדה אותה עלובה מן העולם. ושניהם נתחייבו בדםיה;

פינחס – נסתלקה ממנו רוח הקדש, יפתח – מת בנשילת איברים, בכל מקום שהנה הולך בו הנה איבר נשל הימנו והיו קוברין אותו שם,

זהו שנאמר: "וימת יפתח... ויקבר בערי גלעד" (שופטים יב, ז) –

"בעיר גלעד" לא נאמר אלא "בערי גלעד".

כון שבקש יפתח להקריב את בתו היתה בוכה לפניו ואמרה לו: אבי, אבי! יצאתי לקראתך בשמחה ואתה שוחט אותי!

שפא כתוב בתורה שיהו ישראל מקריבין נפשות בנייהם על גבי המזבח? אמר לה: בתי, כבר נדרתי.

אמרה לו: הרי יעקב אבינו נדר "וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך" (בראשית כח, כב), ונתן לו הקדוש ברוך הוא שנים עשר בניים, שפא הקריב להקדוש ברוך הוא אחד מהם?

ולא עוד, הלא חנה כשהיא נודרת ואומרת "ונתתיו לה" כל ימי חייו" (שמואל-א, א, יא) – שפא הקריבה את בנה להקדוש ברוך הוא?

כל הדברים הללו אמרה לו ולא שמע אליה. עלה ושחטה לפני הקדוש ברוך הוא.

ורוח הקדש צונחת: נפשות הייתי מבקש שתקריב לפני? – "אשר לא צויתי ולא דברתי ולא עלתה על לבי" (ירמיהו יט, ה).